

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Dariusz Wiśniewski

Protokolant Joanna Radziszewska

przy udziale **Oskarżyciela**

publicznego Jacka Jankowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 6 maja i 3 czerwca 2016 roku

sprawy:

K. S., syna J. i H. z domu P., urodzonego dnia (...) w B.,

obwinionego o to, że:

I. będąc osobą reprezentującą pracodawcę w firmie (...) Sp. z o.o., (...)-(...) B., P. (...), nie opłacił w terminie składek na Fundusz Pracy za następujące miesiące:

sierpień 2015 r., w okresie od 16.09.2015 r. do 16.12.2015 r., w kwocie 1,598,74 zł,

wrzesień 2015 r., w okresie od 16.10.2015 r. do 16.12.2015 r., w kwocie 1,571,54 zł,

październik 2015 r., w okresie od 17.11.2015 r. do 16.12.2015 r., w kwocie 1,534,26 zł,

to jest o czyn z art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015 r., poz. 149, ze zm., oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1607) w zw. z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2015 r., poz. 149, ze zm., oraz Dz. U. z 2015 r., poz. 1607),

II. będąc osobą reprezentującą pracodawcę w firmie (...) Sp. z o.o., (...)-(...) B., P. (...), nie wypłacił wynagrodzenia za listopad 2015 r. w terminie podanym poniżej pracownikom:

w okresie od 11.12.2015 r. do 14.12.2015 r. M. T. w kwocie 2.500 zł brutto, J. W. w kwocie 1.204,30 zł brutto,

w okresie od 11.12.2015 r. do 15.12.2015 r. E. D. w kwocie 787,50 zł brutto, K. W. w kwocie 787,50 zł brutto,

to jest o czyn z art. 282 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 94 pkt 5 k.p. i art. 85 § 2 k.p.,

III. będąc osobą reprezentującą pracodawcę w firmie (...) Sp. z o.o., (...)-(...) B., P.(...), nie wypłacił w okresie od 11.11.2015 r. do 16.12.2015 r. wynagrodzenia za pracę w październiku 2015 r. pracownicy A. L. w kwocie 477,27 zł brutto oraz A. N. w kwocie 477,27 zł brutto,

to jest o czyn z art. 282 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 94 pkt 5 k.p. i art. 85 § 2 k.p.,

IV. będąc osobą reprezentującą pracodawcę w firmie (...) Sp. z o.o., (...)-(...) B., P. (...), nie wypłacił pracownicy A. L. w okresie od 11.12.2015 r. do 16.12.2015 r. wynagrodzenia zasadniczego za listopad 2015 r. w kwocie 58,33 zł brutto,

to jest o czyn z art. 282 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 94 pkt 5 k.p. i art. 85 § 2 k.p.,

V. będąc osobą reprezentującą pracodawcę w firmie (...) Sp. z o.o., (...)-(...) B., P.(...), nie wypłacił pracownicy A. L. w okresie od 11.11.2015 r. do 16.12.2015 r. należnego wynagrodzenia z tytułu nieobecności w pracy z powodu choroby w kwocie 1.167,83 zł,

to jest o czyn z art. 282 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 92 k.p., art. 94 pkt 5 k.p. i art. 85 § 2 k.p.,

VI. będąc osobą reprezentującą pracodawcę w firmie (...) Sp. z o.o., (...)-(...) B., P.(...), nie wypłacił pracownicy A. L. w okresie od 01.12.2015 r. do 16.12.2015 r. ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany w naturze urlop wypoczynkowy w kwocie 1.833,92 zł brutto,

to jest o czyn z art. 282 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 171 § 1 k.p.,

VII. będąc osobą reprezentującą pracodawcę w firmie (...) Sp. z o.o., (...)-(...) B., P. (...), nie wypłacił pracownicy A. L. w okresie od 01.12.2015 r. do 16.12.2015 r. odprawy z tytułu rozwiązania z pracownicą stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników w kwocie 1.750 zł brutto,

to jest o czyn z art. 282 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 8 ust. 1 pkt 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2015 r., poz. 192),

I. Obwinionego **uniewinnia** od popełnienia zarzuconych mu czynów.

II. **Zasądza** od Skarbu Państwa na rzecz obwinionego kwotę **216 (dwieście szesnaście) złotych** tytułem zwrotu kosztów obrony.

III. Kosztami postępowania **obciąża** Skarb Państwa.

Sędzia :

II W 90/16

UZASADNIENIE

K. S. zarzucono, że będąc osobą reprezentującą pracodawcę w firmie (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P. w gminie B.:

- 1) nie opłacił w terminie składek na Fundusz Pracy za sierpień, wrzesień i październik 2015 roku,
- 2) nie wypłacił w terminie dwóm pracownikom wynagrodzenia za pracę w październiku 2015 roku,
- 3) nie wypłacił w terminie pięciu pracownikom wynagrodzenia za pracę w listopadzie 2015 roku,
- 4) nie wypłacił jeden z pracownic wynagrodzenia z tytułu nieobecności w pracy z powodu choroby oraz ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany w naturze urlop wypoczynkowy i odprawy pieniężnej z tytułu rozwiązania stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników,

czym miał zrealizować ustawowe znamiona czynu z art. 122 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 107 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz art. 282 § 1 pkt 1 k.p. w zw. z art. 85 § 2 k.p., art. 92 k.p., art. 94 pkt 5 k.p., art. 171 § 1 k.p., a także w zw. z art. 8 ust. 1 pkt 1 i art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

K. S. nie przyznał się do popełnienia zarzuconych mu czynów. Wyjaśnił (**k. 540**), że w okresie objętym przedstawionymi mu zarzutami był tylko prokurentem Spółki (...). Do jego obowiązków należały obsługa inwestycji oraz zdobywanie nowych kontraktów. Nigdy nie zajmował się sprawami kadrowymi i wypłatą wynagrodzeń, nie miał

dostępu do konta firmy i nie mógł podejmować decyzji o uruchomieniu zgromadzonych na nim środków. Nie posiadał także wiedzy, iż występują jakieś opóźnienia, czy nieprawidłowości w zakresie przekazywania pracownikom należnych świadczeń, albowiem nikt go o tym nigdy nie informował. Obwiniony dodał, że w kontroli prowadzonej przez inspektora pracy uczestniczył tylko dlatego, że w tamtym okresie Spółka nie miała żadnego organu, w szczególności prezesa zarządu – poprzedni ustąpił, a nowy nie został jeszcze powołany. Nadmienił, iż w trakcie kontroli nie było w Spółce dokumentacji, w oparciu o którą można byłoby wykazać, że wszyscy pracownicy otrzymali należne im wynagrodzenia, ale nie oznacza to, że faktycznie wystąpiły w tym zakresie jakieś nieprawidłowości, albowiem część osób świadczyła pracę za granicą, co znacząco wydłużało obieg dokumentów.

Sąd zważył, co następuje:

Z protokołu kontroli przeprowadzonej przez inspektora pracy M. N. wynika (**k. 5 – 13**), iż Spółka (...) z siedzibą w P. w gminie B. nie opłaciła w terminie składek na Fundusz Pracy za sierpień, wrzesień oraz październik 2015 roku, a zatrudniona w tej Spółce A. L. nie otrzymała wszystkich świadczeń należnych jej z tytułu wypowiedzenia umowy o pracę. Podczas tej kontroli inspektor pracy nie uzyskał także dokumentów potwierdzających terminowe wypłacenie niektórym pracownikom wynagrodzeń za październik i listopad 2015 roku.

Należy jednak wskazać, iż sprawcą wykroczenia z art. 122 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy może być wyłącznie ten, kto nie dopełnia ciążącego na nim obowiązku opłacania składek na Fundusz Pracy. Krąg zobowiązanych do tego podmiotów określony jest w art. 104 powołanej ustawy, przy czym na gruncie niniejszej sprawy ogranicza się on do pracodawcy: Spółki (...). Zgodnie zaś z treścią art. 201 § 1 k.s.h., reprezentacja tego typu spółki oraz prowadzenie jej spraw należy do zarządu.

Analogicznie, wykroczenie z art. 282 § 1 pkt 1 k.p. także popełnić może wyłącznie osoba zobowiązana do wykonania określonych czynności względem pracownika, to jest pracodawca albo osoba działająca w jego imieniu i uprawniona do podejmowania decyzji przewidzianych w powołanym przepisie.

Na gruncie niniejszej sprawy K. S. z pewnością nie może być uznany za pracodawcę, a oskarżyciel publiczny nie wykazał, iż był on uprawniony oraz zobowiązany do zastępowania go przy opłacaniu składek na Fundusz Pracy oraz wypłacaniu pracownikom wynagrodzeń i innych świadczeń.

Z zeznań M. N. wynika (**k. 650**), że K. S. był obecny przy kontroli, udzielał wyjaśnień oraz informacji i chyba nawet przyznał, że odpowiada za sprawy dotyczące prawnej ochrony pracy, a także opłacanie składek na Fundusz Pracy, w związku z czym to jemu przedstawione zostały zarzuty. Taka postawa obwinionego i przeświadczenie, jakie w oparciu o nią wyrobił sobie inspektor pracy, nie może jednak decydować o uznaniu K. S. za osobę faktycznie odpowiedzialną za sprawy pracownicze. Tym bardziej, że M. N. nie pamiętał, podczas której kontroli rozmawiał z wyżej wymienionym (a było ich kilka), co konkretnie od niego usłyszał i czy widział dokumenty potwierdzające jego odpowiedzialność, a nadto przyznał, że próbował dowiedzieć się od innych pracowników, kto podejmuje decyzje w zakresie wynagrodzeń i przekazywania składek na Fundusz Pracy, ale nikt nie chciał mu takiej informacji przekazać.

Wątpliwości w zakresie rzeczywistej roli K. S., zakresu jego uprawnień i obowiązków, nie usunęli także pozostali dwaj świadkowie, przesłuchani w toku rozprawy. Główny księgowy J. T. podał (**k. 650 – 66**), że finansami Spółki zajmował się jej prezes, jednakże nie był w stanie wskazać, kto podejmował decyzje o wypłacie wynagrodzeń. Stwierdził zarazem, że obwiniony wspólnie z kadrową ustalał, „komu ile się należy”, ale nie potrafił wytłumaczyć, na czym to polegało, przyznając, że nie uczestniczył w tym procesie. Był też przeświadczony, że K. S. posiadał upoważnienie do pobierania pieniędzy z konta, jednak nie wyjaśnił, z czego to przekonanie wywodził, zwłaszcza, że sam dostępu do konta nie miał. Specjalista do spraw kadr i płac I. I. podała z kolei (**k. 66**), iż obwiniony nie podejmował decyzji o wypłacie wynagrodzeń – robił to wyłącznie prezes Spółki. Zaprzeczyła również, aby uzgadniała z K. S. wysokość świadczeń należnych poszczególnym pracownikom. Stwierdziła, iż nie miała dostępu do konta Spółki, nie była w stanie wskazać, kto taki dostęp posiadał, ani też określić, kto mógł uruchamiać zgromadzone na rachunku środki w okresie pomiędzy odwołaniem poprzedniego prezesa, a powołaniem nowego.

Wbrew sugestiom oskarżyciela publicznego, nie można też przyjąć, że skoro K. S. był w tej Spółce prokurentem, to automatycznie odpowiadał za całość jej funkcjonowania. Domniemanie takie, jako dowolne i ewidentnie niekorzystne dla obwinionego, nie ma racji bytu i nie może być podstawą dokonywania kategoriycznych ustaleń co do jego sprawstwa. Wskazać tu jedynie wypada, że prokura jest pełnomocnictwem szczególnego rodzaju i nie nakłada na prokurenta obowiązku działania w imieniu i na rzecz mocodawcy, lecz stanowi tylko i wyłącznie upoważnienie do podejmowania takich działań. Nałożenie jakiegokolwiek obowiązku na prokurenta może wynikać tylko z odrębnego stosunku prawnego łączącego go z mocodawcą, a oskarżyciel publiczny nie wykazał, aby w tej sprawie miało to miejsce.

W nawiązaniu do wyjaśnień obwinionego zauważyć również należy, że z protokołu kontroli i depozycji M. N. nie wynika, czy poszczególni pracownicy Spółki faktycznie nie otrzymali w terminie całości należnych im wynagrodzeń, czy też sytuacja taka w ogóle nie miała miejsca, a w czasie kontroli brak było tylko dokumentów potwierdzających część wypłat. Należy też pamiętać, że odpowiedzialność za analizowane tutaj wykroczenia można przypisać tylko temu sprawcy, z którego winy doszło do niewypłacenia świadczeń, czy też nieodprowadzenia składek na Fundusz Pracy. Tym samym, aby przyjąć zawinienie sprawcy, należy ustalić, że nie istniała żadna przyczyna, która należycie usprawiedliwiłaby niewykonanie powyższych obowiązków. Taką przyczyną może być np. brak środków finansowych. Także i na tą okoliczność oskarżyciel publiczny żadnych dowodów nie przedstawił.

Reasumując, zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na ustalenie, czy obwiniony był osobą uprawnioną i obowiązana do opłacania składek na Fundusz Pracy oraz wypłacania pracownikom Spółki należnych im świadczeń, a także, czy przed datą kontroli posiadał wiedzę o zaległościach w tym zakresie – o ile w odniesieniu do pracowników Spółki takie zaległości faktycznie zaistniały – i możliwość ich zlikwidowania (dostęp do rachunku Spółki, zawierającego wystarczające środki finansowe).

Mając powyższe na uwadze, Sąd uniewinnił K. S. od zarzuconych mu czynów.

O kosztach postępowania rozstrzygnięto zgodnie z treścią art. 118 § 2 k.p.w.

Sędzia :